

[Hanne Severinsen]

lande ligger på et bidrag, der svarer til ca. en tredjedel af det danske. Nok skal vi være foran i Danmark, men vi skal ikke være så blåøjede at tro, at vi alene kan klare alle verdens problemer. Hvis bare USA forøgede deres bistand en lille smule, ville det batte utrolig meget mere.

KV's forslag om at nedsætte ulandsbistanden til 0,9 pct. hænger sammen med, at vi er imod de automatiske stigninger, vi i de senere år har set i hjælpen til de multilaterale bistandsorganisationer. Vi er særdeles kritiske over for FN- og EF-bureaukratiet og håber, at regeringen vil presse på for at få slanket administrationen og ryddet op inden for de mange overlappende organisationer. Men det noterede jeg mig også at ministeren var inde på, og jeg vil kun understøtte det, der blev sagt: Vi skal være faste i mælet over for FN-organisationerne. De har brug for os, og derfor kan vi også tillade os at stille krav.

Vi skal selvfølgelig også stille krav om, at danske erhvervsinteresser bliver varetaget, og at der bliver mulighed for danske leverancer.

Når det gælder målsætningen i vores bilaterale hjælp, så er vi stadig væk helt indstillet på at følge det, der har været bred enighed om, nemlig fattigdomsorientering, hensynet til menneskerettigheder og demokrati, kvindernes centrale placering, hensynet til miljøet og en bæredygtig udvikling. Vi ville egentlig også gerne – og netop i år, hvor der er FN-konference i Cairo om befolkningsspørgsmål – tilføje, at det måske var en overvejelse værd at sige, at et programsamarbejdsland også bør have en befolkningspolitik.

Venstre er til gengæld ikke tilhænger af, at Folketingets Udenrigsudvalg udvikler sig til at være en slags overadministrator for dansk bistandspolitik. Vi mener, det vil være en god idé, hvis man i stedet for tager en årlig drøftelse i Udenrigsudvalget af det samlede billede og indtryk af dansk ulandsbistand: Næede vi – ud fra en helhedsvurdering og ikke ud fra hvert enkelt lille bitte projekt – den målsætning, som vi stillede os? Er der områder, vi burde prioritere anderledes? Det synes jeg kunne være mere konstruktivt, end at vi udviklede os til et administrerende udvalg, rent bortset fra at det jo ville være en sammenblanding af den lovgivende og den udøvende magt.

Jeg synes endvidere, at det i den drøftelse, vi skal have i Udenrigsudvalget, vil være natur-

ligt at inddrage de mange interesserede organisationer, som har deres bidrag til billedet af, hvordan dansk bistand lykkes.

Kernen i vores bilaterale hjælp må være de programsamarbejdslande, som vi udvælger. Vi skal undgå de mange spredte projekter over mange lande, og derfor er det også vigtigt, hvilke lande vi udvælger, fordi det er dem, vi skal have det langsigtede samarbejde med. Det kræver, at det er regeringer, som respekterer menneskerettighederne, som udvikler sig i retning af demokrati – ikke nødvendigvis i dansk forstand, men demokrati som noget, der kommer nedefra. At være et programsamarbejdsland skal forpligte, og det skal ikke være en sovepude for et korrump styre.

Derfor må vi også være parat til at udfase lande, som det er svært at se er i den rigtige udvikling. Jeg vil sige, at et land som Kenya er et land, som man måske nok skal til at overveje om det ikke var værd at få udskiftet med et andet, sådan at de forskellige lande virkelig bliver stillet i udsigt, at de kan risikere, at der er konsekvenser, når de ikke på nogen måde kan gøre op med al den korrupsion, som vi ser. Men det forstår jeg at ministeren sådan set var enig i i det, der blev udtalt her fra talerstolen.

I den forbindelse er det blevet diskuteret – og det er selvfølgelig også en diskussion værd – om det her skal gå ud over en sagesløs befolkning. Den er fattig ligesom alle andre befolkninger, men derudover er den også plaget af en dårlig regering. Men jeg synes, at det i sådanne tilfælde vil være mere hensigtsmæssigt, hvis vi kanalisere en eventuel hjælp via kontakter med frivillige organisationer som f.eks. Røde Kors og Folkekirkens Nødhjælp. Her kan der ofte være tale om organisationer, der har samarbejdspartnere i de pågældende lande, og som derfor ikke er fedtet ind i regeringer, og derfor kan de virke direkte ude i landdistrikterne til gavn for befolkningen uden at komme til at virke som hjælp for et korrump styre.

Men ellers er jeg helt enig i, at det drejer sig om partnerskab, om spørgsmålet om sektor til sektor, og at vi undgår alt for mange kokke, når det gælder vores bistand.

Fattigdomsorientering, som jeg nævnte før, er en udmærket ting, men det skal ikke gøre, at vi fuldstændig overser, at der også er sektorer, som kan være med til at hive et helt land op.